

Sygn. akt IC 1309/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: stażysta Kamila Kupiec

po rozpoznaniu 31 stycznia 2019 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa R. z siedzibą w K.

przeciwko A. S.

o zapłatę 1.833,90 zł

oddala powództwo.

(...)

UZASADNIENIE

R. w K. wniósł w dniu 25.09.2017r. pozew przeciwko A. S. o zapłatę kwoty 1833,90 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, podając datę wymagalności na dzień 27.01.2014r. W uzasadnieniu wskazał, że nabył wierzytelność na podstawie umowy cesji z dnia 6.09.2016r., zawartej z (...) S.A. w W.. Wierzytelność dotyczyła świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych na podstawie umowy abonenckiej z dnia 27.05.2011r. Powód dochodził roszczenia w oparciu o dokumenty księgowe, nazwane: Pakiet (...), Pakiet D HD, Pakiet SP HD, Pakiet EX HD, Pakiet (...), Pakiet (...), Pakiet D HD, Pakiet SP HD, Pakiet EX HD, Pakiet (...), Pakiet (...), Pakiet D HD, Pakiet SP HD, Pakiet EX HD, Pakiet (...), Pakiet D HD, Pakiet D HD, (...), Pakiet D HD, (...), (...), (...), na kwoty odpowiednio: 12 zł, 28,70 zł, 6,50 zł, 6,50 zł, 35 zł i 12 zł, 39 zł, 6,50 zł, 6,50 zł, 35 zł, 12 zł, 39,90 zł, 6,50 zł, 6,50 zł, 35 zł, 34,60 zł, 39,90 zł, 380,47 zł, 39,90 zł, 27,62 zł, 340 zł, 340 zł, wskazując daty wymagalności w przypadku dokumentów, nazwanych Pakietami, najpóźniej na dzień 27.03.2014r., zaś w przypadku dokumentów NO – odpowiednio na dzień: 7.03.2014r., 8.09.2014r., 14.03.2016r. i 25.04.2016r. Powód wskazał w uzasadnieniu, że pozwany, na podstawie zawartej umowy abonenckiej, zobowiązany był do regulowania co miesiąc stałych opłat abonamentowych na rzecz wierzyciela pierwotnego. W przypadku opóźnienia wierzyciel mógł zawiesić świadczone usługi albo wypowiedzieć umowę z przyczyn leżących po stronie abonenta zgodnie z regulaminem świadczenia usług. W sytuacji, gdy abonentowi umowy zawartej na czas określony została udzielona ulga, rozwiązanie umowy z przyczyn leżących po stronie abonenta, uprawniało wierzyciela do naliczenia kary umownej w wysokości nieprzekraczającej wartości ulgi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Powód podał, że pozwany korzystał z usług, świadczonych przez wierzyciela pierwotnego, ale przestał regulować swoje zobowiązania, co skutkowało zawieszeniem świadczonych usług i naliczeniem kary umownej. Pozwany nie spełnił świadczenia również w wyniku wezwania do zapłaty z dnia 21.10.2016r.

Powód dołączył do pozwu m.in.

- protokół odbioru sprzętu: dekodery (...) - (...), karty dekodujące (...);
- Notę obciążeniową (...) z dnia 14.02.2014r. na kwotę 280,47 zł, tytułem Kary umownej z tytułu rozwiązania umowy w okresie podstawowym (ID: (...)), z datą płatności do dnia 7.03.2014r.;
- Notę obciążeniową (...) z dnia 18.08.2014r. na kwotę 27,62 zł, tytułem Kary za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym (...), z datą płatności na dzień 8.09.2014r.;
- Notę obciążeniową (...) z dnia 11.04.2016r. na kwotę 340 zł – tytułem kary umownej z tytułu braku zwrotu sprzętu (...) - (...), z terminem płatności na dzień 25.04.2016r.;
- Notę obciążeniową (...) z dnia 29.02.2016r. na kwotę 340 zł – tytułem Kary umownej z tytułu braku zwrotu sprzętu (...) - (...), z terminem płatności na dzień 14.03.2016r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec tego, że pozwany nie stawiał się na rozprawie i nie złożył wyjaśnień, Sąd wydał wyrok zaoczny (art. 339§1 kpc w zw. z art. 340 kpc).

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej w świetle art. 6 k.c., spoczywa na wierzycielu, jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne. Musi on zatem udowodnić istnienie ważnego zobowiązania o określonej treści, w stosunku do którego czyni dłużnikowi zarzuty jego naruszenia.

Na stronie powodowej spoczywał w pierwszej kolejności ciężar udowodnienia, że pozwanego łączyła z poprzednikiem prawnym powoda umowa abonencka z dnia 27.05.2011r, na podstawie której pozwany zobowiązany był do zapłaty określonej kwoty w ustalonym terminie z tytułu abonamentu za usługi telekomunikacyjne, kary umownej oraz do wykazania daty wymagalności roszczenia - w przypadku wcześniejszego wypowiedzenia umowy (art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc). Strona powodowa nie przedłożyła dowodu w postaci dokumentu wypowiedzenia umowy, chociaż powoływała się na fakt wcześniejszego rozwiązania umowy z winy abonenta, co uprawniało wierzyciela pierwotnego do naliczenia kary umownej. Uniemożliwiło to Sądowi weryfikację jej twierdzeń odnośnie daty wymagalności roszczenia z tytułu kar umownych. Niezależnie od tego, wskazując w uzasadnieniu pozwu podstawę naliczenia kary umownej z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy, strona powodowa w ogóle nie odniosła się do żądania zapłaty kary umownej z tytułu braku zwrotu sprzętu, nie uzasadniła go w żaden sposób, przy czym z dołączonego do pozwu dokumentów: Protokołu odbioru sprzętu (k-23) oraz not obciążeniowych (...) z dnia 29.02.2016r. i (...) z dnia 11.04.2016r. na kwoty po 340 zł, nie wynika, aby dotyczyły one tego samego sprzętu (tj. przekazanych pozwanemu do dyspozycji dekodera i karty dekodującej), podane oznaczenia różnią się w powołanych dokumentach. Jednocześnie powód ani nie wyjaśnił tych rozbieżności, ani też nie uzasadnił podstawy faktycznej żądanej z tego tytułu zapłaty - nie wiadomo jaka była treść obowiązku pozwanego, jakiego sprzętu dotyczą wym. noty obciążeniowe, skąd wynika termin zapłaty oraz wysokość nałożonych na pozwanego kar. Uniemożliwiło to zbadanie przez Sąd zasadności obciążania pozwanego karą umowną (art. 483§1 kc). Brak również dowodu na okoliczność, że wym. noty obciążeniowe (a także wezwanie do zapłaty z 21.10.2016r.) zostały doręczone pozwanemu i, że zapoznał się on z ich treścią. Brak zarazem jakiegokolwiek uzasadnienia dla terminu naliczania przez powoda odsetek od kwot 340 zł – nie wynika on ani z umowy, ani ustawy, skoro brak dowodu na okoliczność wcześniejszego wezwania pozwanego do zapłaty. Wierzyciel może żądać odsetek jedynie gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia (art. 481§1 kc). Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 kc). Tymczasem, strona powoda nie

przedstawiła dowodu na okoliczność, że wezwała pozwanego do zapłaty, a więc nie można przyjąć, że pozwany był w opóźnieniu w rozumieniu powołanego wyżej przepisu.

W pozostałym zakresie powództwo również podlegało oddaleniu – z uwagi na upływ terminu przedawnienia – co do roszczeń, których termin wymagalności minął przed okresem 3 lat od daty wniesienia pozwu do Sądu, co miało miejsce w dniu 25.09.2017r.

Zgodnie z przepisem art. 117§2¹ kpc, po upływie terminu przedawnienia (który w tym wypadku wynosi 3 lata – art. 118 kc) nie można domagać się zaspokojenia roszczenia, przysługującego przeciwko konsumentowi. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120§1 zd. 1 kc). Roszczenia z tytułu należności abonamentowych oraz kar umownych, objętych notami (...) z dnia 14.02.2014r. i (...) z dnia 18.08.2014r., których daty wymagalności przypadają w 2014 roku – uległy przedawnieniu, a zatem nie mogą być skutecznie dochodzone przed sądem. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienia (tak: uchwała SN z dnia 10.11.1995r., III CZP 156/95, OSNCP 3/96/31). Przedawnione roszczenie zmienia się w tzw. zobowiązanie niezupełne (naturalne), którego cechą jest niemożność jego przymusowej realizacji.